

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 09.06.2022 r. w Giżycku

sprawy z powództwa K. W. (1)

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda K. W. (1) kwotę 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.500 zł od dnia 13.08.2021r. do dnia zapłaty, od kwoty 300 zł od dnia 05.11.2021r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 997,51 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.

UZASADNIENIE

Powód K. W. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) SA w W. (dalej (...)) kwoty 1.800,00 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 13.07.2021r. w trakcie zdarzenia drogowego doszło do uszkodzenia samochodu poszkodowanego marki A. nr rej. (...). W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że koszty naprawy pojazdu zamknie się w kwocie 1.450,26 zł i taką też kwotę wypłacił poszkodowanemu. Przeprowadzona na zlecenie powoda ekspertyza wykazała, że koszt naprawy uszkodzonego auta wyniesie 4.530,69 zł, wobec czego, legitymując się umową cesji wierzytelności, zawartą z poszkodowanym, wystąpił o zasądzenie kwoty 1.500 zł jako różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy a wypłaconym odszkodowaniem. Jednocześnie powód dochodzi w niniejszym procesie kwoty 300 zł z tytułu poniesionych kosztów sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy.

Pozwany – (...) SA w W. – nie uznał roszczenia powoda i wniósł o jego oddalenie w całości na koszt powoda. W uzasadnieniu pozwany potwierdził, iż był ubezpieczycielem sprawy wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej, choć jednocześnie wskazał, że ustalona w toku postępowania likwidacyjnego kwota 1.450,26 zł wyczerpuje koszty naprawy i to tym bardziej, że pozwany proponował poszkodowanemu przeprowadzenie naprawy w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) SA z rozliczeniem jej kosztów w formie bezgotówkowej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13.07.2021r. samochód poszkodowanego K. K. (1) marki A. (...) nr rej. (...) brał udział w kolizji drogowej, w wyniku czego uległ uszkodzeniu. Pozwany (...) SA w W. uznał odpowiedzialność za szkodę co do zasady i wypłacił odszkodowanie za uszkodzenie auta w wysokości 1.450,26 zł.

dowód: bezsporne

W dniu 27.07.2021r. poszkodowany K. K. (1) zawarł z K. W. (2) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w G. umowę cesji wierzytelności przysługujących poszkodowanemu wobec pozwanego w związku ze zdarzeniem z 13.07.2021r. W dniu 01.08.2021r. K. W. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w G. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługujących poszkodowanemu wobec pozwanego w związku ze zdarzeniem z 13.07.2021r.

dowód: umowa k 20-21, 22-23

Powód zlecił wykonanie opinii w zakresie kosztów naprawy pojazdu A. (...) rzeczoznawcy T. W., a następnie zapłacił za tę ekspertyzę kwotę 300 zł.

dowód: kalkulacja naprawy k 24-30

faktura k 32

Poszkodowany K. K. (1) dokonał samodzielnie naprawy uszkodzonego samochodu, nie gromadząc przy tym rachunków za zakupione części zamienne. Do naprawy wykorzystał części oryginalne.

dowód: zeznania świadka K. K. k 141

Koszt naprawy auta poszkodowanego w zakresie uszkodzeń pozostających w związku przyczynowym z kolizją z 13.07.2021r., przy użyciu części zamiennych oryginalnych oraz przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę, obowiązujących w regionie miejsca zamieszkania poszkodowanego wynosi 4.136,00 zł.

dowód: opinia biegłego M. P. k 76-128

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny. Owa bezsporność wynika wprost z twierdzeń samych stron oraz zeznań świadka K. K., zatem zgromadzone w aktach sprawy dokumenty jedynie potwierdziły tezy, lansowane przez oponentów procesowych. Mając na uwadze korelację zeznań świadka K. K. z bezosobowym materiałem dowodowym sprawy należało, rzecz jasna, dać wiarę zeznaniom w/w świadka.

Zagadnieniem ewidentnie spornym zatem pozostała okoliczność związana z wysokością kosztów naprawy pojazdu powoda, w szczególności w kontekście twierdzeń pozwanego, iż proponował on poszkodowanemu dokonanie naprawy jego auta w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) SA z rozliczeniem jej kosztów w formie bezgotówkowej. W ocenie pozwanego zminimalizowałoby to koszty tej naprawy, co oznaczałoby równocześnie minimalizację szkody poniesionej przez K. K.. Drugą kwestią sporną okazała się być zasadność roszczenia powoda co do zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii na zlecenie powoda przez rzeczoznawcę.

Zajmując się pierwszą z wyżej zaprezentowanych okoliczności spornych należy dostrzec przede wszystkim treść art. 363 § 1 kc, który w dość jednoznaczny sposób stwierdza, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Nie szukając zatem żadnego nadmiernie skomplikowanego orzecznictwa sądów czy to powszechnych czy Sądu Najwyższego podkreślić trzeba, że to do poszkodowanego należy wybór sposobu naprawienia wyrządzonej mu szkody. Ma to pierwszoplanowe znaczenie w niniejszej sprawie, bowiem z zeznań świadka K. K. wyłonił się całkiem klarowny wniosek, że poszkodowany samodzielnie dokonał naprawy uszkodzonego samochodu marki A.,

zaś od sprawcy (w tym wypadku ubezpieczyciela sprawcy) domaga się jedynie wyrównania szkody poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Dla określenia wysokości owej odpowiedniej sumy pieniężnej istotne jest ustalenie wysokości rzeczywistych kosztów naprawy, jakie poszkodowany poniósłby, gdyby naprawiał pojazd przy pomocy wyspecjalizowanych warsztatów, a nie jak to było w rzeczywistości – systemem gospodarczym (osobiście przy użyciu oryginalnych części zamiennych). Temu też celowi służy w niniejszej sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej M. P.. Co istotne – opinia ta nie była kwestionowana przez strony w toku procesu, a i Sąd nie dopatrył się uchybień i błędów, które zdyskwalifikowałyby to opracowanie. Skoro zatem strony zaakceptowały pracę biegłego, a Sąd uznał ją za fachową, bezstronną i rzetelną, należało na niej oprzeć treść orzeczenia. Żeby jednak uzasadnienie orzeczenia w niniejszej sprawie nie opierało się jedynie o rozważania Sądu, można ową analizę podeprzeć stanowiskiem literatury przedmiotu. „Obowiązek spełnienia świadczenia polegającego na naprawieniu szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej jest niezależny od tego, czy poszkodowany naprawił szkodę nakładem własnych sił lub środków ani nawet od tego, czy zamierza ją naprawić (tak wyr. SN z 7.8.2003 r., IV CKN 387/01, L.). Możliwość spełnienia tej postaci świadczenia polegającego na naprawieniu szkody jest w zasadzie niezależna od współdziałania przez poszkodowanego z podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody. Nawet bowiem gdy poszkodowany nie będzie w ogóle współdziałał w zakresie umożliwiającym naprawienie szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, podmiot zobowiązany do naprawienia szkody może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego (art. 486 KC) bez żadnych przeszkód” [tak: Kodeks cywilny. Komentarz pod red. prof. dr hab. K. O., Wydanie 29, 2021, L./El].

Pochylając się jednak głębiej nad zarzutami pozwanego co do braku współdziałania z pozwanym przez poszkodowanego, w efekcie czego miało dojść do niepotrzebnego zwiększenia rozmiarów szkody w drodze odrzucenia przez K. K. propozycji skorzystania przy naprawie auta z jednego z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) SA z rozliczeniem jej kosztów w formie bezgotówkowej, stwierdzić trzeba, iż poza tym, że poszkodowany nie miał żadnego obowiązku dokonywania naprawy w ogóle i korzystania z warsztatów pozwanego w szczególności, to jeszcze pozwany (poza wykazaniem złożenia poszkodowanemu propozycji, o której właśnie mowa) nie zaoferował w toku sporu żadnego dowodu na to, by tak przeprowadzony remont pojazdu poszkodowanego był końcowo tańszy od wyliczeń biegłego M. P.. Bardzo zgrabnie ujął to zresztą wspomniany biegły w swoim opracowaniu, podważając realność propozycji pozwanego. Mając przy tym na uwadze dość ogólnikowo sformułowane przez pozwanego twierdzenia co do możliwości wykonania naprawy auta poszkodowanego w jednym ze współpracujących z (...) warsztatów (w którym, z jakimi stawkami, w jakim okresie, przy zastosowaniu jakich i skąd wynikających zniżek etc), należało owe twierdzenia przyjąć li tylko za linię obrony interesów ubezpieczyciela sprawcy, a nie chęć wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, zaś jako takie pozostawić bez uwzględnienia.

Kolejnym zagadnieniem spornym jest zasadność wykonania prywatnej opinii rzeczoznawcy na zlecenie powoda na etapie przesądowym i dochodzona od pozwanego kwota 300 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda związanych ze sporządzeniem owej opinii. Analizując wskazaną kwestię nie sposób nie zauważyć, że przedmiotowa opinia prywatna została sporządzona już po dokonaniu przez (...) wyliczenia wysokości szkody powoda (wykonaniu kalkulacji kosztów) i obejmuje określenie wysokości kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego. Niewątpliwym jest, że powód, po otrzymaniu kalkulacji kosztów powziął wątpliwości co do jej trafności, tym bardziej, iż jest firmą specjalizującą się w dochodzeniu odszkodowań, a sam poszkodowany z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Samo posiadanie jednak wiedzy specjalistycznej nie uprawnia do sporządzania stosownych ekspertyz. Logicznym zatem działaniem zdaje się być zasięgnięcie opinii rzeczoznawcy posiadającego odpowiednie uprawnienia przed podjęciem dalszych decyzji, z wniesieniem pozwu łącznie tak, by np. nie narazić się z jednej strony na zbędne koszty procesu na rzecz strony przeciwnej w wypadku zawyżenia wartości przedmiotu sporu, a z drugiej – by uzyskać należne odszkodowanie w rzeczywistej wysokości. W tej sytuacji zarzut pozwanego, jakoby sporządzenie prywatnej opinii na zlecenie powoda nie było potrzebne nie mógł zostać uwzględniony i to tym bardziej zważywszy na wartość przedmiotu sporu niniejszej sprawy oraz wysokość odszkodowania orzeczonego ostatecznie wyrokiem. Konsekwencją powyższego ustalenia jest zaliczenie kwoty 300 zł do wysokości przyznanego powodowi odszkodowania. Zakres bowiem odpowiedzialności pozwanego w kontekście poniesionego przez powoda kosztu sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy należy odnieść do treści art. 361 § 1 i 2 kc, wedle którego „szkodą jest powstała wbrew woli

poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę” [tak: Komentarz do kodeksu cywilnego księga trzecia Zobowiązania pod redakcją G. B., Wydawnictwo (...), tom I, wydanie II, str. 63 i orzeczenia Sądu Najwyższego z 11.07.1957r. 2CR 304/57, OSN 1958, nr III, poz. 76 oraz z 22.11.1963r., III PO 31/63, OSNCP 1964, z. 7-8, poz. 128].

W reasumpcji powyższych rozważań należy stwierdzić, że roszczenia powoda okazały się być uzasadnione do wysokości 1.800,00 zł jako sumy roszczeń częściowych (1.500,00 + 300 zł). O odsetkach od tej kwoty Sąd orzekł po myśli art. 817 § 1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakreślających ubezpieczycielowi 30 dniowy termin do spełnienia świadczenia licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zauważyć należy przy tym, że jest to termin ustawowy i nie może być skrócony wydaniem decyzji o częściowej wypłacie odszkodowania. Skoro zatem szkoda została zgłoszona w dniu 13.07.2021r., to pozwany pozostaje w zwłoce od 13.08.2021r. i taką też datę rozpoczęcia biegu odsetek należało orzec, oczywiście co do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów naprawy. Odnośnie zwrotu kosztów prywatnej opinii bieg odsetek rozpoczął się w dniu wniesienia pozwu..

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą opisaną w art. 98 § 1 kpc. Koszty procesu wyniosły w sprawie po stronie powoda 3.117,00 zł (900 zł - koszty zastępstwa procesowego, kwota 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 2.000,00 zł – wykorzystana zaliczka na koszty opinii biegłego). Jednocześnie, wobec nadwyżki wydatków nad zaliczkami, czyli poniesieniem w toku procesu wydatków częściowo sfinansowanych ze środków budżetowych (do kwoty 997,51 zł) należało orzec o obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa owych środków, co też, uwzględniając wytyczne z art. 98 § 1 kpc, Sąd uczynił w pkt III wyroku.